

και ο Αντώνης. Ποτέ δεν βαρυνγκωμήσαμε σε τίποτα. Τα παιδιά μας σπούδασαν, παντρεύτηκαν, έχουνε πολύ καλούς

συντρόφους και το πιο ωραίο είναι ότι μας χάρισαν πέντε εγγονάκια, τέσσερα αγόρια και ένα κορίτσι. Είμαστε αφάνταστα ευτυχισμένοι. Αλλά όλα τα καλά δεν είναι για πάντα. Ο Αντώνης αρρώστησε, είχε πρόβλημα με τα πνευμόνια του. Η αιτία ήταν το κάπνισμα. Προσπάθησε να σταματήσει το τσιγάρο αλλά δεν τα κατάφερε. Το 2006 ο Αντώνης έφυγε από τη ζωή. Τώρα είμαι χωρίς τον Αντώνη. Αλλά έχω τουλάχιστον τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου που με αγαπούν αφάνταστα. Τώρα έχω γνωριστεί και κυρίες με

τη βοήθεια της Αρχιεπισκοπής. Όπως ξέρουμε έχει ιδρύσει την Πρόνοια για τους ηλικιωμένους. Κι έτσι όποιος θέλει να βρεθεί σε αυτόν τον κύκλο και δεν διευκολύνεται, η Πρόνοια διαθέτει άνθρωπο με μέσον να μας φέρει στον κύκλο αυτόν. Αλλά όσες έχουμε δικό μας μέσον βολεύουμε και άλλες, μαζευόμαστε στον κύκλο αυτόν, πίνουμε τον καφέ μας και λέμε τα περασμένα. Γι αυτό δοξάζουμε το Θεό. Ως ποτέ δεν το ξέρω. Αυτά έχω για αυτή τη σελίδα και τα λέμε πάλι. Ως τότε γεια σας.

Η ελπίδα της μάνας

Κάθε νέος και κάθε νέα το 1950-60 που ερχόταν στην Αυστραλία, ήτανε μακριά από γονείς, αδέρφια, συγγενείς και φίλους. Όταν το κάθε ελληνόπουλο έφευγε από το σπίτι του, η μάνα του του ετοιμάζω την βαλίτσα με λίγα ρούχα, του τα δίπλωνε με μεγάλη προσοχή και πόνο μαζί με την ευχή της, κλείδωνε τη βαλίτσα και του έδινε τα κλειδιά στα χέρια. Η τελευταία της λέξη ήτανε στο καλό παιδί μου και να έχεις την ευχή μου εκεί στην ξενιτιά. Μην ξεχάσεις τη μάνα σου. Το παιδί έφευγε από την αγκαλιά της μάνας και το χώμα που έκανε τα πρώτα του βήματα ξυπόλητο. Έφευγε για ένα αόριστο μέλλον. Το μόνο που πήρε μαζί του, την ευχή της μάνας. Της υποσχέθηκε πως δεν θα την ξεχάσει. Ο νέος ερχότανε στην Αυστραλία με την υπόσχεση στον εαυτό του να δουλέψει, να κάνει λεφτά και να γυρίσει πάλι στο χωριό του. Οι νέοι άνδρες και κορίτσια που ερχόντουσαν στην καινούργια πατρίδα προσπαθούσαν να βρουν δουλειά, να βρουνε καλούς φίλους, να μάθουνε και την καινούργια γλώσσα. Όλα αυτά τα χρόνια ήτανε δύσκολα. Η μάνα από μακριά πάντα σκεφτόταν το παιδί της. Περίμενε ένα γράμμα, στο φάκελο να έχει το όνομα του παιδιού της. Κάθε μέρα ρωτούσε τον ταχυδρόμο, αυτός της έλεγε ότι σήμερα. Η μάνα έκανε το σταυρό της και έλεγε ελπίζω να έχω αύριο γράμμα από το παιδί μου.

Γύριζε στο σπίτι της με την ελπίδα πάντα. Η νεολαία στην ξενιτιά είχε την ίδια αγωνία για την μάνα. Αλλά σκεφτόταν, θα βρω δουλειά πρώτα, να γράψω της μάνας μου πόσο τυχερός-τυχερή είμαι εδώ στην καινούργια πατρίδα. Ο καιρός περνούσε χωρίς ομοίως να καταλάβει πόσος καιρός πέρασε. Ήθελε πάρα πολύ να πει της μάνας του ότι παντρεύτηκε, βρήκε καλό σύντροφο, έκανε οικογένεια, έκανε καλή προκοπή, πήρε διώροφο σπίτι, τα παιδιά του, ο κάθε ένα έχει δικό του αυτοκίνητο, παντρεύτηκαν και έκαναν δική τους οικογένεια. Όλα αυτά υπολόγιζε να τα γράψει της μάνας του. Αλλά πάντα δεν έβρισκε έστω να διαθέσει λίγα λεπτά της ώρας σε όλα αυτά τα χρόνια για τη μάνα. Έτσι η μάνα με ελπίδα περίμενε το γράμμα του παιδιού της. Αλλά η απάντηση του ταχυδρόμου ήτανε πάντα ίδια, ότι σήμερα. Μια μέρα όμως το παιδί της έλαβε ένα γράμμα. Μεγάλη χαρά ήτανε και βιαζότανε να το ανοίξει. Αλλά όταν το άνοιξε και βλέπει ένα μαύρο σταυρό από τη χαρά του δεν κατάλαβε τι εννοούσε αυτός ο σταυρός γιατί ο νους του ήτανε μακριά από τον πόνο της μάνας. Όταν όμως διαβάζει πιο κάτω «σου στέλνουμε τα συλλυπητήρια μας για τη μάνα σου», τότε κατάλαβε πόσα χρόνια είχαν περάσει. Με δάκρυα στα μάτια θυμήθηκε την ευχή της μάνας. Είπε στον εαυτό του, πρέπει να πλύνω τα δάκρυα να μην με δούνε τα παιδιά μου. Πήγε στο μπάνιο, κλείνει την πόρτα, κοίταξε στον καθρέφτη τον εαυτό του και είδε τα άσπρα του μαλλιά. Πριν όμως σκεφτεί πιο πολύ άκουσε μια φωνή. Παππού, παππού άνοιξε την πόρτα, γρήγορα, είμαι ο εγγονός σου, θέλω να σου δείξω κάτι που έφερε από το σχολείο, πήρα βραβείο. Αυτός ο νέος όμως είχε ξεχάσει αυτά που υποσχέθηκε στον ίδιο τον εαυτό του και στη μάνα του. Γιατί δεν είχε καταλάβει πόσα χρόνια είχαν περάσει. Τότε σκέφτηκε πως δεν είναι άλλο πιο μακριά από το χτες. Αυτή είναι η ζωή στην ξενιτιά. Χωρίς ημερολόγιο.

πολύ ευτυχισμένη. Το 1966 αποκτήσαμε κοριτσάκι, το ονομάσαμε Φιλιώ, της πεθεράς μου το όνομα. Η γιαγιά ήτανε πολύ χαρούμενη. Το 1968 η γιαγιά αρρώστησε, τη χτύπησε εγκεφαλικό. Έζησε τρεις μέρες. Πέθανε στα χέρια μου. Έφυγε ευχαριστημένη. Εμείς είμαστε πάντα ευτυχισμένοι. Αποκτήσαμε κι άλλο κοριτσάκι, το ονομάσαμε Πηνελόπη. Τα παιδιά μας τα μεγαλώσαμε με μεγάλη αγάπη. Σπούδασαν, είμαστε πολλοί ευγνώμονες στο θεό εγώ

CYPRUS HELLENE CLUB LTD

C-SIDE restaurant

110 General Holms Drive, Kyeemagh, TEL: 9567 9122

ΜΕ ΜΟΝΟΝ \$55 σε κάθε άτομο θα προσφέρονται σαλάτες, ταραμάς, τζατζίκι, αβοκάντο με γαρίδες, ή στρείδια, Ψάρι επιλογής τους, από Παραμάντι,

ή Σνάπερ, ή Σολομός φιλέτο, με φθονο κρασί, μπύρες, αναψυκτικά, Λουκουμάδες και καφές **ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΟΤΕΡΟ**

Μεθαύριο Κυριακή 9 Απριλίου στα εξωτερικά, ή εσωτερικά μας τραπέζια

Ελάτε μαζί μας για ένα πλούσιο γεύμα και **ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ**

ΑΠΟΨΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΙ ΑΥΡΙΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΚΑΙ ΦΑΓΟΠΟΤΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ C-Side

Εξαιρετικά τα φαγητά οι μεζέδες, τα θαλασσινά μας, οι πιατέλες μας με κρεατικά και η ζωντανή μουσική με τραγούδια και χορό για όλους.

ΜΕ ΤΟΝ ΕΞ'ΕΛΛΑΔΟΣ ΓΙΑΝΝΗ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΟΙ ΜΠΡΙΟΖΕΣ ΜΑΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΛΕΙΣΤΑ

